

Ni frågar huru hösten är beskaffad härute, om icke hafvet ibland går öfver byggningarna, emedan ni hört så berättas; men detta, kan jag försäkra, är ingen sanning. Visserligen blåser det stundom, så att det går genom mäg och ben, så framt icke kroppen är dess bättre ihopfogad, men är han någorlunda tät, så har han ingen fara.

För den, som nyttjar den besynnerliga hufvudbonad, som kallas peruk, är blåsten härute en stor olägenhet. Jag känner tvenne hedersmän, hvilkas peruker på en gång, under deras badsejour, gått all verdens väg. Den ena blåste opp på telegrafan och förorsakade en villervalla i telegraferingen vid motliggande station. Den andra tog kosan ända till Kanholmarna, der han fastnade på den så kallade »hvita märren», och var en tid nära att vilseleda sjöfarande, hvilka ej rätt ville igenkänna det gamla sjömärket. Något vidare känner jag ej om dess öde, annat än att en lots sedermera funnit den på en holme full med mäs-ägg.

De båda herrarne, hvilka sålunda förlorade sina toppsegel, nödgades sedan begagna en sorts nödfallsperuker af getragg, hvilka en gammal förständig gumma förfärdigade här emot fyra skillingar banko stycket, och hvilka ej togo sig illa ut. Den andra peruken, som fastnade på telegrafan, sökte väl telegrafisten att rädda; men stormen tog den i samma ögonblick och förde den långt ut på fjärden till

Korsön, der fyrmästaren tog honom för en skäl och gaf honom ett skarpt skott med lodbössan, så att han blef obrukbar. Den nyttjas nu af samme fyrmästare vid rengöringen af speglarna uti Korsö fyr-torn, der han ännu troligen kan beses. *Sic transit gloria mundi*: peruker ha ingen varaktig stad!

Jag har nyligen varit ute på en liten seglats i skärgården för att taga afsked af gamla klippor och skär och önska dem ett godt slut på det gamla året. Vid samma tillfälle tog jag i betraktande en prestgård ända vid hafskanten. Man skall bo der för att riktigt vara gömd — och glömd. Att lifnära sig på ett sådant boställe måtte höra till underverken. Man tänker på fem bröd och två fiskar, då man ser att det får lof att gå för sig. Stackars komministrar! Då jag slog ut mitt segel och reste hem, gjorde jag, vid tanken på komministrar i allmänhet, följande

Betraktelse.

Längst ut på ett stenrös i hafvet,
Der lefver, besynnerligt nog,
Ett lif, som är redan begrafvet:
En prest utan egor och skog.
Kan någon med litet sig nöja,
Det är komministern i Möja.

Så ynkelig jag aldrig har anat
En prestgård — se här min attest;
En ö, som naturen har danat
Att riktigt utsvälta en prest.
Kan någon med litet sig nöja,
Det är komministern i Möja.